

Patriarhul Daniel explică legătura dintre Sf. Dimitrie cel Nou și Sf. Ioan Iacob: Continuitatea sfințeniei în poporul român

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a întâmpinat joi pelerinii care au participat la Procesiunea „Calea Sfinților” la Altarul exterior al Catedralei Patriarhale. Preafericirea Sa a subliniat legătura dintre Sfântul Dimitrie cel Nou și Sfântul Ioan Iacob, Noul Hozevit, ale căror moaște au fost așezate spre închinare.

„Această întâlnire a doi mari sfinți români – unul din secolul al XIII-lea, altul din secolul al XX-lea – ne arată continuitatea sfințeniei în poporul român și ne întărește în credință”, a spus Patriarhul României.

Părintele Patriarh Daniel a amintit că fragmentul din moaștele Sfântului Ioan Iacob de la Neamț a fost dăruit de Patriarhul Teofil al III-lea al Ierusalimului pentru Catedrala Națională, în anul 2018.

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, și Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț – mărturisitori ai credinței ortodoxe și rugători isihăști lubiți pelerini,

Pelerinajul la moaștele sfinților și la locurile sfinte nu este doar o călătorie în spațiu,

ci, mai presus de toate, o călătorie duhovnicească, o întâlnire cu sfinții lui Dumnezeu prin harul Duhului Sfânt izvorât din rugăciune. În acest sens, Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, cel mai mare teolog ortodox al secolului al XX-lea, recent canonizat, spune: „Cerem ajutor sfinților și Maicii Domnului, socotindu-ne smeriți față de ei și convinși că noi înșine nu putem avea o atât de mare ascultare de la Dumnezeu, pentru că nu suntem atât de smeriți ca ei”[1].

Prin închinarea la moaștele sfinților, intrăm în comuniune cu sfinții, primind binecuvântare, întărire în credință și ajutor pe drumul nostru spre mântuire.

Anul 2025, proclamat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române și Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea, este un timp binecuvântat în care serbăm cu recunoștință o sută de ani de la ridicarea Bisericii noastre la rangul de Patriarhie (1925) și 140 de ani de la recunoașterea autocefaliei sale (1885).

Bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât, duminică, 26 octombrie 2025, vom trăi un moment istoric de importanță deosebită: sfințirea picturii Catedralei Naționale, după ce în anul 2018 a fost sfințit Altarul acesteia. Iar luni, în 27 octombrie 2025, sărbătorim hramul de toamnă al Catedralei Patriarhale, pe Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, și avem bucuria deosebită de a așeza spre închinare, lângă moaștele sale, un fragment din moaștele Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, Noul Hozevit, oferit cu generozitate pentru Catedrala Națională de către Preafericitul Părinte Teofil, Patriarhul Ierusalimului și al întregii Palestine, în 30 noiembrie 2018.

Fiecare creștin este un pelerin pe drumul către Împărăția Cerurilor, iar întâlnirea noastră cu sfintele moaște ale acestor doi mari sfinți ne întărește credința și ne îndeamnă la trăirea vieții în iubirea lui Hristos. Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou și Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul de la Neamț sunt pentru noi mari mărturisitori ai drepte credințe și trăitori ai rugăciunii neîncetate.

Dreptmăritori creștini,

Sfântul Cuvios Ioan Iacob Românul de la Hozeva (1913-1960), canonizat de Biserica Ortodoxă Română în anul 1992, iar de Patriarhia Ierusalimului în anul 2016, este un model luminos de viață isihastă și de iubire smerită pentru Hristos în secolul al XX-lea. Născut în satul Crăiniceni, din județul Botoșani, primind la botez numele Ilie, a rămas orfan de ambii părinți încă din fragedă copilărie (tatăl său, Maxim, a murit în Primul Război Mondial), iar el a fost crescut de bunica sa, Maria. Din tinerețe a simțit o chemare deosebită pentru rugăciune și pentru curăția

sufletească.

La vârsta de 20 de ani, a intrat în obștea Mănăstirii Neamț, unde a fost primit cu dragoste de starețul de atunci, episcopul Nicodim Munteanu[2], cel care avea să devină al doilea Patriarh al României. În anul 1936, a fost tuns în monahism, primind numele de Ioan, având ca părinte duhovnicesc pe ieromonahul Ioachim Spătarul. Cu binecuvântarea Mitropolitului Moldovei, Nicodim Munteanu, în noiembrie 1936, tânărul monah Ioan a plecat împreună cu alți doi călugări spre Țara Sfântă, în care s-a născut, a pățimit și a înviat Domnul nostru Iisus Hristos[3].

După doi ani petrecuți în pustie, Sfântul Ioan Iacob a ajuns la Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, unde s-a nevoit timp de opt ani. În anul 1947, a fost hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și numit egumen al Schitului românesc cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul din Valea Iordanului[4]. Timp de cinci ani, a slujit zilnic în limba română, a tradus texte din Sfinții Părinți, a compus versuri duhovnicești și a primit cu dragoste pelerinii români, spovedindu-i și împărtășindu-i pe toți cei care veneau la sfântul lăcaș.

În noiembrie 1952, împreună cu ucenicul său Ioanichie Pârâială, Sfântul Ioan s-a retras în pustiul Hozeva, așezându-se în peștera numită Chilia Sfânta Ana, care depindea de Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul[5]. Această peșteră se afla pe malul pârâului Cherit, în aceeași vale unde Sfântul Proroc Ilie a viețuit ca pustnic. Aici, în liniște și sărăcie desăvârșite, Sfântul Ioan Iacob a petrecut ultimii opt ani ai vieții, nevoindu-se în rugăciune neîncetată și post aspru, mâncând doar pâine cu apă.

La 5 august 1960, în vârstă de doar 47 de ani, Sfântul Ioan Iacob și-a dat sufletul în mâinile Domnului[6]. A fost înmormântat în peștera nevoinței sale, unde trupul său a rămas timp de 20 de ani. În august 1980, când mormântul a fost deschis, trupul său a fost găsit întreg, neputrezit și răspândind mireasmă bună. La 15 august 1980, sfintele sale moaște au fost duse în procesiune solemnă la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, unde se află până astăzi, spre cinstire, și unde vin zilnic pelerini ortodocși din întreaga lume.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat la 20 iunie 1992, stabilind data de 5 august ca zi de prăznuire. El este cunoscut sub numele de Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț sau Hozevitul, fiind primul și singurul român de până acum căruia Patriarhia Ierusalimului i-a proclamat sfințenia pe pământul Țării Sfinte.

În scrierile sale poetice, Sfântul Ioan Iacob și-a exprimat adâncă dragoste pentru Hristos, dorul de patrie și rugăciunea fierbinte pentru românii aflați departe de țară.

Iubiți credincioși,

Prezența unui fragment din moaștele Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț la Catedrala Patriarhală istorică, alături de moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, este o mare bucurie duhovnicească pentru noi toți. Această întâlnire a doi mari sfinți români – unul din secolul al XIII-lea, altul din secolul al XX-lea – ne arată continuitatea sfințeniei în poporul român și ne întărește în credință.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul este un model luminos pentru zilele noastre, un duhovnic și mărturisitor al secolului al XX-lea care a ales calea pustniciei și a rugăciunii neîncetate. Viața sa ne învață că, indiferent de vremurile în care trăim, de dificultățile și încercările pe care le întâmpinăm, chemarea la sfințenie rămâne aceeași. El ne arată că smerenia, rugăciunea din inimă, postul și despățimirea duc la comuniunea deplină cu Dumnezeu Cel Sfânt.

Împreună cu Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, ale cărui moaște se află de 251 de ani în Catedrala Patriarhală, Sfântul Cuvios Ioan Iacob ne îndeamnă la o viață de rugăciune și curăție, de smerenie și iubire milostivă. Amândoi au ales calea monahală, a nevoinței în Duhul lui Hristos, devenind prin aceasta făclii strălucitoare pentru noi toți. Acești sfinți ne cheamă la o împreună-lucrare cu harul lui Dumnezeu, la sfințirea vieții noastre prin rugăciune și pocăință, prin împărtășirea cu Sfintele Taine ale Bisericii, smerenie și fapte ale iubirii milostive față de semenii.

Iubiți pelerini,

Pelerinajul nostru pentru a cinsti pe sfinții Bisericii este un act de credință și de recunoștință. Prin închinarea la moaștele sfinților, ne unim cu sfinții în rugăciune și primim binecuvântarea și ajutorul lor duhovnicesc. Sfântul Ioan Iacob, care în viața sa pământească a fost un rugător neîncetat pentru poporul român și pentru toți cei aflați în nevoi, continuă și acum, din lumina Împărăției Cerurilor, să mijlocească pentru noi înaintea Preasfintei Treimi împreună cu toți sfinții.

Viața Sfântului Ioan Iacob ne învață că păstrarea identității noastre creștine și românești este o datorie sfântă, mai ales în vremurile când mulți dintre fiii neamului nostru trăiesc departe de patrie. El însuși a fost mereu pelerin, departe de pământul natal, dar niciodată departe de Hristos și de dragostea pentru poporul său. Prin rugăciunile sale neîncetate, prin nevoințele sale din peștera Hozevei, el a

unit pământul cu cerul, Țara Sfântă cu România, trecutul cu prezentul și cu viitorul în lumina lui Hristos, Cel ce „ieri și azi și în veci este Același” (Evrei 13, 8). Îndemnul său către toți românii aflați printre străini este acesta:

„Fii pribegi ai țării mele

Necăjiți între străini,

Nu uitați menirea voastră

De Români și de Creștini” (Îndemn frățesc)[7].

Păstrând în minte pilda vieții acestor doi mari sfinți – Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou și Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț – la ale căror sfinte moaște ne închinăm în aceste zile binecuvântate, să le urmăm faptele de smerenie, rugăciune și iubire milostivă, astfel încât fiecare dintre noi să se bucure de ajutorul și ocrotirea lor.

În încheiere, ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului, Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, precum și tuturor sfinților duhovnici și mărturisitori români din secolul al XX-lea, să ne dăruiască tuturor sănătate trupească și sufletească, ajutor în încercări și bucurie în viață.

Totodată, mulțumim lui Dumnezeu pentru cei 100 de ani de patriarhat și pentru cei 140 de ani de autocefalie ai Bisericii noastre, care au adus multe daruri duhovnicești poporului român. Să ne bucurăm de sfinții pe care Dumnezeu i-a dăruit poporului nostru și să îi cinstim cu multă evlavie și iubire creștină.

Fie ca rugăciunile tuturor sfinților să ne însoțească în viață, să ne lumineze calea și să ne ajute să ajungem la bucuria Împărăției Cerurilor spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire. Amin!

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

[1] 7 dimineți cu Părintele Stăniloae. Convorbiri realizate de Sorin Dumitrescu, București, Ed. Anastasia, 2002, p. 13.

[2] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, „Pentru cei cu suflet nevoiaș ca mine...”. Opere complete, Ed. Doxologia, Iași, 2010, p. 21.

[3] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Opere complete, p. 25.

[4] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Opere complete, p. 34.

[5] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Opere complete, pp. 37-38.

[6] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Opere complete, p. 44.

[7] Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Opere complete, p. 143.

Foto credit: Basilica.ro / Mircea Florescu

basilica.ro